

okolnosti jen na základě svého mylného právního nazírání na věc shledal nerozhodnými, přece tu vytýkané vady není, poněvadž i při správném právním posouzení věci naznačeným okolnostem rozhodující význam přiznati nelze. S hlediska sousedského práva jest vlastníku za nezávadné užívání sousedního majetku práv soused, t. j. vlastník sousedního majetku bez ohledu na to, zda užívá ho sám či skrze jiné osoby, jimž jej smlouvou k užívání přenechává. Dovolatel jako vlastník domu byl tedy povinen, by svým nájemníkům určil místo, kam popel mohou vysypati, a přihlížeti k tomu, by se tak nedělo způsobem sousední majetek obtěžujícím a trpěl-li, aby odklízeli popel, kam chtějí, ručí za následky vysypání popele na nevhodném místě, jež v tomto případě pozůstávají právě v tom, že se příkop zasypal a voda následkem toho z příkopu vystupovala a sousední pozemek zaplavovala. Nezáleží proto na tom, zda žalovaný sám příkop zasypal či zda to učinili jeho nájemníci, třebaž bez jeho příkazu a vědomí. V tomto směru uplatněný dovolací důvod není tedy opodstatněn. Neúplným jest však řízení v jiném směru. Žalovaný namítal totiž v první stolici, že odtok vody byl již před podáním žaloby upraven tak, jak to žaloba žádá. O tomto tvrzení neobsahují rozsudky nižších soudů potřebných zjištění, ačkoliv okolnost, že prý zažalovanému nároku bylo vyhověno již před podáním žaloby neb aspoň před vydáním rozsudku první stolice, jest důležitou proto, že ani v tom, ani v onom případě žalobní žádosti nemohlo by býti již vyhověno, byť i v případě druhém v době podání žaloby byla po právu, jakož i pro její význam pro útratovou otázku, když v prvním případě zažalovaný nárok v době podání žaloby vůbec již nebyl po právu, pokud se týče v druhém případě, když žalobce tvrzené této okolnosti neuznal a žaloby na útratovou otázku neobmezi!

Čís. 4959.

Nabude-li spoluvlastník panujícího pozemku výhradního vlastnictví k služebnému pozemku neb opačně, nezaniká pozemková služebnost dle §u 526 obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1925, Rv II 162/25.)

Žalobu o zjištění, že žalovaným nepřísluší právo měniti přirozený běh vodního klusu a sváděti vodu do uměle zřízeného koryta, procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že žalovaní nabylí vydržením práva, sváděti vodu do umělého koryta. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Odvolatelé míní, že sporná služebnost uhasla konsolidací (§ 526 a 1445 obč. zák.) a že vydržení její musí započítati znovu. Je sice pravda, že panující (p. č. 1377/2) i služebný pozemek (p. č. 1362) byl v letech 1906—1912 jen částečně ve společných rukách, a sice panující pozemek drželi Hugo S. a Brunhilda S-ová, služebný pozemek Hugo S. a Daniel K. Tím nastala konsolidace a nezanikla služebnost odvádění vody (§ 497 obč. zák.), poněvadž výhradním vlastníkem nebyla táž osoba, jen jeden

spoluvlastník byl týž. To plyne nejen ze slovního výkladu §§ 526 a 1445 obč. zák., které užívají slov: »in einer Person«, nýbrž i z podstaty služebnosti samé. Ustanovení Šu 472 obč. zák. vyslovuje zásadu, že nikomu nemůže vlastní věc sloužiti. Zánik služebnosti sloučením panujícího a služebního statku (§ 526 obč. zák.) jest vybudován na téže zásadě a nastává proto jen tehdy, když by obsah služebnosti byl vykonáván na vlastním a nikoliv na cizím pozemku. Nabyde-li spoluvlastník služebného pozemku výhradné vlastnictví panujícího pozemku, vykonává na něm částečně spoluvlastnické právo na své vlastní ideelní části, částečně právo na věci cizí pokud se týká cizího ideelního podílu. Opačně: nabyde-li spoluvlastník panujícího pozemku výhradného vlastnictví statku služebného, vykonává opětně obě práva. Pokud vykonává právo vlastnické a právo k věci cizí, nedá se s ohledem na to, že se nedá vymeziti hranice mezi ideelními podíly spoluvlastnickými, zjistiti. Na druhé straně je služebnost nedělitelnou (§ 485 obč. zák.) a nemůže jí proto ani býti nabyto na ideelních částech služebného statku neb ve prospěch ideelních částic panujícího statku, aniž může ohledně ideelních částic býti jí pozbyto; nabyde-li tedy spoluvlastník panujícího pozemku výhradného vlastnictví služebného statku neb opačně, nedotýká se to služebnosti vůbec (Krainz: System str. 722, 751). Poněvadž Hugo S. byl spoluvlastníkem panujícího i služebného pozemku, kdežto ostatní spoluvlastníci byly osoby opětně rozdílné, nemohla služebnost, snad již vydržená, konsolidací zaniknouti, ani nemohlo nedokončené vydržení býti přetrženo. Poněvadž dle Šu 1493 obč. zák. započtená vydržecí doba činí přes 30 let, jest dle §§ 480, 1477, 1478 obč. zák. míti za to, že panující pozemek nabyl služebnosti, odváděti vodu dosavadním způsobem, vydržením.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, poukázav po právní stránce na důvody odvolacího soudu.

Čís. 4960.

Stát jest oprávněn domáhati se pořadem práva na vlastníku domu náhrady škody, dal-li byt, zabraný pro státního zaměstnance, do nájmu jinému nájemníku. Na manželé vlastnice domu nelze se domáhati náhrady škody, třeba se účastnil při pronajetí bytu třetí osobě.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1925, Rv II 173/25.)

Žalovaný Bohumír F. byl úředníkem důchodkové kontroly v P. a obýval se svou manželkou, spolužalovanou Hedvikou F-ovou, byt v domě manželčině. Když byl Bohumír F. přeložen do U., byl jeho byt zajištěn ve smyslu Šu 13 zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 87 sb. z. a n. okresní politickou správou ve prospěch jeho nástupce Karpa C-a, a příslušný výměr byl doručen Hedvice F-ové jakožto majitelce domu. Tato pronajala však přes to byl osobě třetí, takže, když se Karel C. do P. přistěhoval, nebyl byt pro něho uvolněn, následkem čehož musel složit nábytek jinde. Tím vznikly finanční správě výdaje, jejichž ná-